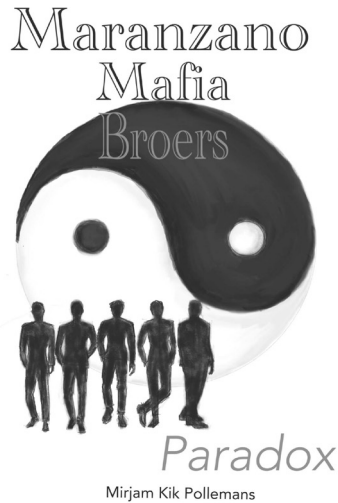

Tijdens één van zijn sporadische rustige momenten op het terras van de osteria van zijn vriend, waar hij geniet van de vrolijke energie van een tweeling die daar ook iedere vrijdag iets drinkt, wordt Ferruccio, één van de Maranzano broers, beschuldigd door een serveerster van kidnapping. Hij weet dat hij en zijn broer daar niet schuldig aan zijn en verklaart dat zijn famiglia zich daar niet mee bezig houdt. Hij belooft te onderzoeken wie wel, waar het meisje gebleven is en haar met zijn broer Fedorico, zijn consiglieri Santo en Drago terug te halen. Daarbij krijgen ze hulp van een tweeling. Het blijkt veel dichterbij en gevaarlijker dan gedacht.

Het is een verhaal over verraad en bijzondere liefde, van tegenstellingen die passen.

De Maranzano

Mafia broers

Mirjam Kik Pollemans

November 2025

Ook van deze auteur

Wolfshifter serie:

Uit Liefde!

Vrij!

Verlost!

Eindelijk!

Compleet!

Army Buddy's serie:

Skyler

Lynn

Ian en Shannae

Colin

Drie tegelijk

La Mafia serie:

Geboren, getogen en gemaakt voor La Mafia

Geclaimd door La Mafia

Toegewijd aan La Mafia

The Mob x La Mafia

Gemunt op La Mafia

Erfgenamen van La Mafia

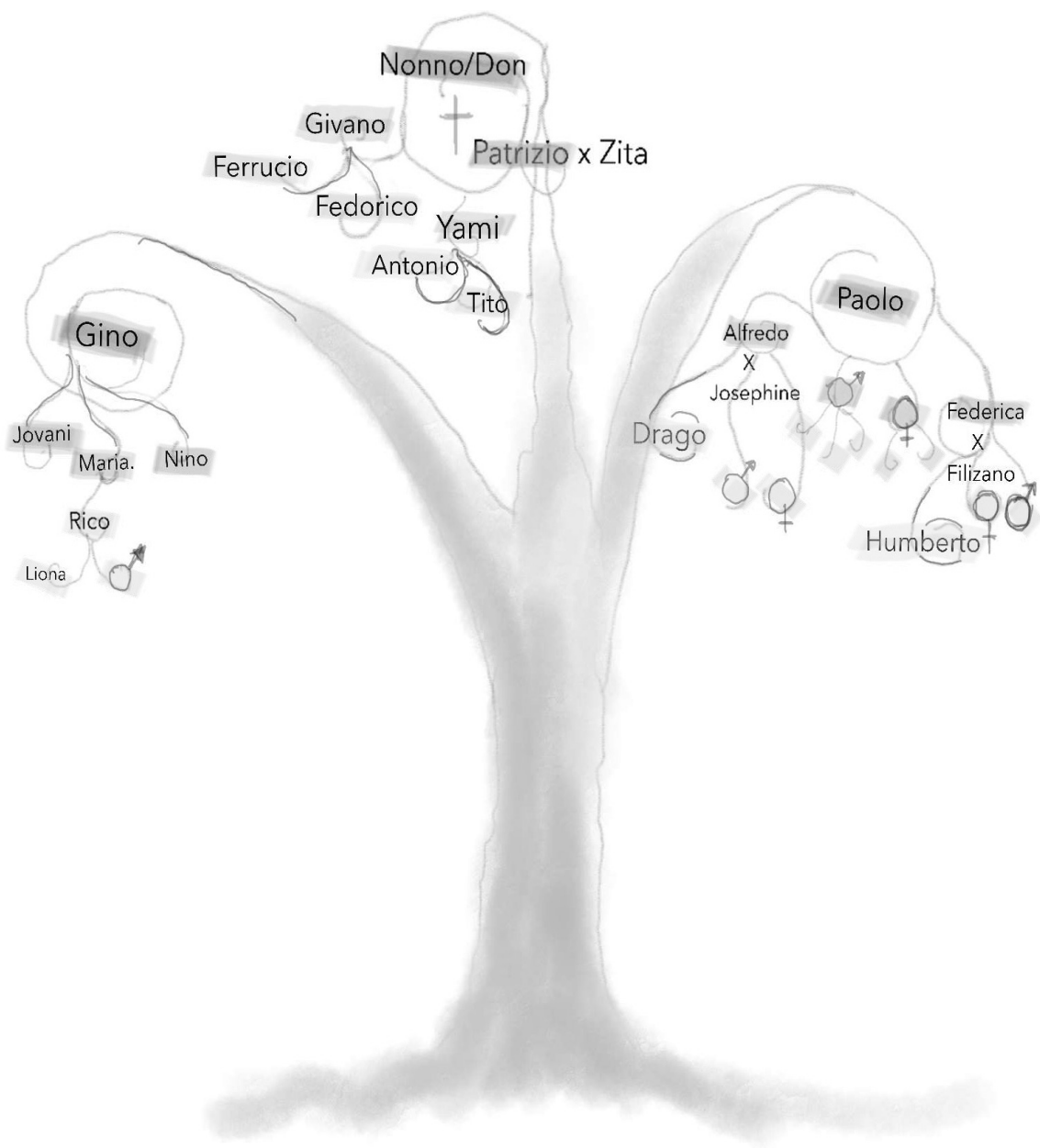
Het niet zo normale verhaal van mij, May-Zi

De jacht op de Kitsune

Gewoon een lieflijk winterverhaal

Het echte leven

Loverboys

Een tweeling? Twee *sorelle*, zussen? Hij leunde achterover in de redelijk comfortabele stoel op het terras van zijn favoriete café en bestudeerde hen van achter de donkere glazen van zijn zonnebril. Ze trokken zijn aandacht doordat ze zo vrolijk waren en ontzettend moesten lachen. Nee, zeker een tweeling. De manier waarop ze met weinig woorden op elkaar reageerden... Duidelijk. Hij verborg een lach die de dames bij hem opwekten en hij met moeite kon onderdrukken.

Hij had hen nog nooit hier in zijn stad gezien. Wie waren ze? Hij bestelde nog een verse jus d'orange, omdat hij zelf met de auto was - ontsnapt aan zijn tweede man, Santo, maar had niet kunnen voorkomen dat hij buiten osteria Casalinga de wacht hield - bij de serveerster waarvan hij het gevoel had dat ze liever niet met hem sprak. Nooit begrepen waarom ze liever bij hem en zijn fratello uit de buurt bleef. Daar hadden ze nooit last van. Hij grijnsde even. Toen ze terugkwam en het glas op de tafel zette, glimlachte hij extra vriendelijk. "Zet er maar een tip van twintig euro bij."

Hij was nog niet van plan om weg te gaan en hoopte zo haar stress wat te verlichten. Inwendig grimaste hij spottend. Later stuurde ze waarschijnlijk een mannelijke collega. Viel niet tegen dat ze dat nu nog niet gedaan had. Hij kwam hier regelmatig rond deze tijd, vandaar dat Santo buiten de osteria stond, hij wist inmiddels waar hij iedere vrijdag naartoe ontsnapte, al was het er vorige week bij in geschoten, toen zijn padre in elkaar was geslagen en vervolgens neergeschoten. Bizar dat hij nog leefde en zelfs vermoedelijk over een week al naar huis moest, hoewel hij dan waarschijnlijk nog niet zijn bed uit kon en verpleging nodig had. Lekker dan.

Hij glimlachte nogmaals, wat moeizaam door de deprimerende gedachten en bedankte de serveerster hartelijk toen hij zijn pas op het betaalautomaatje hield.

Toen ze weg was schoof hij zijn stoel iets achteruit, zodat hij zijn enkel op zijn andere knie kon leggen, pakte zijn glas en leunde weer lui achterover. Het weer was perfect, de zon brandde op zijn zwarte haar en zijn gezicht. Hij kneep even genietend zijn ogen dicht. Dit had hij even nodig zo vlak voor het drukke weekend en na de week die ze gehad hadden. Zijn *padre*, vader lag nog in het ziekenhuis, nauwelijks verstaanbaar als hij überhaupt aanspreekbaar was. Hij had bloed in zijn hersenen en daardoor een paar epileptische aanvallen gehad. Dat had extreem pijnlijk moeten zijn met zijn gekneusde en gebroken ribben en het schotwond in zijn zij en been. Mooi.

Die vrijdagnacht was een heftige nacht. Als hij even bij was, was hij wild en onrustig en probeerde hij de apparaten die aan zijn lichaam bevestigd waren, steeds los te trekken en de verpleging moesten hem, met zijn en zijn fratello's hulp vasthouden om bloed te tappen. Hij schudde zijn hoofd. Hij wilde er even niet meer aan denken want de hele week en waarschijnlijk de komende weken, zouden allemaal in het teken van hun *padre* staan. Nou, niet als het aan hem lag. Ze huurden wel een verpleegster in. Naast het heen en weer rijden naar het ziekenhuis moesten ze ook hun bedrijven runnen... dat was druk genoeg, daarom hoopten ze dat Givano Maranzano zo snel mogelijk naar huis kon. Die *padre* van hen had tig levens. Ongelofelijk dat hij dit weer had overleefd. Hij wilde het niet hard op zeggen, maar stiekem had het beter geweest dat hij dood was gegaan.

Het was een harde en soms zelfs gewelddadige *padre* geweest. Tegenwoordig ging het wel, nu hij zijn zoons niet meer hoefde op te voeden en ze hem zoveel mogelijk uit de weg gingen.

Lichamelijk geweld lieten ze niet meer toe. Hij zou het onderspit

delven en daar was hij zich zeer bewust van. Givano had zijn casino's, die de fratelli groter gemaakt hadden dan hun padre ooit had gekund, net als de restaurants en de edelmetaal -en diamanthandel, overgedragen aan hem en zijn fratellino Fedorico, kort Fedo. Wat hun papa zelf deed tegenwoordig hadden ze geen idee van. De titel Don, de famiglia beheren, alleen in naam nog dan, wat daarbij hoorde kwam nu ook op hen af, hun padre zat al een tijdje alleen mooi te wezen... Wat zou er veranderen. Ze deden alles al.

Wat misschien niet zo was, want hun padre was geen type om stil te zitten. Hij zou er aankomende week eens induiken. Hij zag zijn padre nauwelijks, bewuste keuze. Wie weet wat die rat uitspookte. Misschien had Fedo een idee, hij was degene die meer de legale zaken, zoals de restaurants en de legale casino's en de rest van de financiën in de gaten hield en daarmee ook hun padre en zijn uitgaven. Hijzelf, ondanks de oudste met een leeftijdsverschil van elf maanden en twee weken, was meer van de straat, het illegale deel. Niet ernstig, geen drugs en alleen wapens voor eigen gebruik, illegaal gokken in hun casino's, lucratieve handel en witwassen. Hij moest zijn voelsprietten eens uitsteken wat Givano betrof en stoppen met het de struisvogelpolitiek die ze erop na hielden wat hem betrof, omdat ze zo min mogelijk met hun spermadonor te maken wilden hebben. Hun mama was na jaren eindelijk zo ver geweest om te vertrekken en haar bezochten ze zo vaak ze konden.

Zijn ogen schoten open toen er weer geschater klonk uit de richting waar de dames zaten, waar hij zich maar al te graag door liet afleiden. Zijn energie was al genoeg aan Givano verspilt en dwong het uit zijn hoofd naar de twee zonnestralen aan de andere kant van het terras. Hij kneep zijn ogen achter de zonnebril tot spleetjes, genietend van de warme zon, zijn blik gericht op de dames en nam lui een slokje van zijn sap. Thuis ging hij aan de

sterke drank. God wist dat hij daar behoefte aan had, ook al was het nu al iets minder dan een minuut geleden.

Hij keek naar de vrolijke gezichten, helemaal naar elkaar toe gebogen. Ze waren erg bleek van huid en hadden een bijzondere kleur haar, bijna een beetje roze goud. Zeker nu de zon zo stralend scheen. Ze waren wel zo verstandig onder de parasol gaan zitten. Hij nam aan dat ze snel verbrandden met zo'n lichte huid. Voor zover hij kon zien vanuit de verte hadden ze wel donkere wenkbrauwen. Apart. Voordat hij weer verder kon gaan met hen bestuderen viel er een brede schaduw over zijn tafeltje. Hij nam nog lui een slokje voordat hij langzaam omhoog keek over de bovenrand van zijn zonnebril heen.

Hij verwachtte een man, maar dat hij Augusto, zijn goede vriend en eigenaar van deze osteria - die hij samen met zijn vrouw, Evangelina runde, Fedorico en hij hadden de eer gehad hen bij het opzetten van deze osteria te mogen steunen - persoonlijk aan zijn tafel zou zien, had hij niet verwacht. Hij stond meteen op, zijn zonnebril op tafel gooiend. "Gusto! *Uomo*, man, lang geleden. Door je vrouw uit de keuken geschopt?"

Ze grepen elkaars hand vast en kusten elkaar hartelijk op de wangen, hun andere hand op elkaars schouder. Gusto schudde grijnzend zijn hoofd. "Ferro, we hebben je een paar weken niet gezien en nu komt een serveerster tegen me zeggen dat iemand anders het terras moet bedienen omdat er een enge man op het terras zou zitten. Dus ik dacht, ga even polshoogte nemen en wie tref ik hier na twee weken van absentie, als enige die kans maakt op de titel 'enge man': één van mijn beste vrienden, Ferruccio. Wat heb je gedaan, *uomo*?!" Ferruccio keek hem met een grimas aan, deels door het gebruik van zijn hele naam en deels doordat hij geen flauw idee had. Hij had het meisje behalve hier nog nooit eerder gezien.

"Geen idee." Ferruccio wees op een andere plaats aan zijn tafel en lieten zich beiden op de stoelen zakken. "Zo kijkt ze al naar me sinds ze hier werkt, volgens mij." Augusto keek om. Waarschijnlijk omdat hij zich op het terras bevond, vond ze het veilig genoeg om haar tafels weer op zich te nemen en wuifde haar naderbij. Met duidelijke tegenzin deed ze wat haar baas seinde.

"Mitra, ga even zitten. Mijn vriend hier begrijpt je gedrag niet. Zou je ons kunnen uitleggen wat jouw probleem met hem is?" Augusto was wat zachter gaan praten.

"Nee tuurlijk, hij zal het wel niet weten." Haar stem klonk sarcastisch. "En als ik wat zeg laat hij mij vast ook verdwijnen." Ze deed moeite om moedig te klinken, maar Ferruccio kon duidelijk angst door de bravoure horen.

"Wat! Verdwijnen? Waar heb je het over?"

"Al die vrouwen die ze kidnappen zullen wel nummers zijn, waardoor ze niemand herkennen." Ze sprak tegen haar baas en niet tegen Ferruccio.

"Kidnappen? *Bontà*, Allemachtig signorina, waar heb je het over? En kan het wat zachter. Je beschuldigd me van dingen waar ik geen flauw idee van heb." Ferruccio had de neiging om haar door elkaar te rammelen, jarenlange training hield hem koel, maar zijn ogen stonden ijzig. Mitra werd wat onzeker nu.

Augusto pakte haar hand. "Begin eens bij het begin. Want dit is wel iets heel ernstigs en jou kennende beschuldig je iemand niet zomaar."

"Hé, ik heb niets met kidnappings te maken." Ferruccio fluister schreeuwde geïrriteerd en wreef gefrustreerd over zijn donkere haren, gestopt door zijn strakke knot. Hij keek op naar de twee vrouwen aan de andere kant van het terras, maar het leek alsof ze niets hadden gemerkt, net als het handje vol ander gasten die op het terras zaten, nog net zo lachend en etend als een paar minuten geleden.

"Weten jij en ik, maar Mitra is ergens anders van overtuigd. Dus vertel!" Het laatste klonk onverbiddelijk. Hij hield er niet van dat zijn vriend werd beschuldigd van iets waar hij zeker van wist dat hij zich daar nooit schuldig aan zou maken. De Maranzano fratelli waren geen lieverdjes, maar hiervan durfde hij met zekerheid te zeggen dat ze zich daaraan niet schuldig maakten. Ferruccio knikte naar de serveerster.

"Licht me in, *per favore*, alstublieft."

Mitra's blik gleed onzeker van Ferruccio naar Augusto die bemoedigen, maar streng naar haar knikte. Ze mocht niet zomaar iemand beschuldigen zonder uitleg, zeker niet iemand die voor hem door het vuur ging. Ze keek weer naar Ferruccio. Hij zag er niet bepaald schuldig uit moest ze nu toegeven, onderzoekend zijn gezicht bestuderend. Hij had er de houding voor, de kleding ook, een zeer duur uitziend maatkostuum, maar ze zag hem ook regelmatig het terras op komen in een motorjack en spijkerbroek. Maffia en een motorbende uiterlijk, kon beide richtingen op, maar zijn gezicht stond eerlijk, hoewel ook beledigd, afgewisseld met afwachting. Ongeduldig nu.

Ze aarzelde nog steeds, maar misschien werd ze wat wijzer. Ze begon te vertellen: "Een paar weken geleden werd mijn nichtje Maryam in een busje getrokken. Mijn oom Emir zag het gebeuren en scheurde er achteraan. Natuurlijk raakte hij ze kwijt, maar mijn oom is militair en erg beschermend ten opzichte van zijn jongste dochter na alles wat hij tijdens zijn werk had gezien, had haar een ketting met tracker gegeven en heeft haar tot op Sardinië gevolgd, de stad waar jullie regeren."

"Niet wij alleen," mompelde Ferruccio.

"Hun bus hadden ze in Tunesië achtergelaten, die wordt op vingerafdrukken onderzocht door een fratello van mijn oom, maar toen oom Emir eenmaal in Sardinië was aangekomen, raakte hij het

signaal kwijt en daarmee Maryam. Waarschijnlijk hebben ze haar tracker kapot gemaakt, maar het laatste waar oom Emir haar signaal heeft gezien, was net buiten deze stad. Helaas niet in de buurt van een gebouw dus we zijn het spoor kwijt."

Ferruccio stond woest op, zich niet meer beheersend en boog zich dreigend over de tafel, zijn handen plat op het houten blad, bijna neus aan neus met de serveerster die nerveus achteruit deinsde en zenuwachtig aan de dikke, zwarte vlecht die over haar schouder hing, trok. Zijn ijzig scherpe, lichtgekleurde ogen, die eerst onschuldig stonden, maar haar nu angst aanjaagden, boorden zich in haar bijna zwarte. Het bevestigde voor haar dat ze het misschien toch bij het rechte eind had.

"Dus alleen omdat het spoor net buiten deze stad eindigde verdenken jullie mijn fratello en mij?"

Mitra sloeg haar ogen neer. "Jullie zijn de enige die hier de middelen toe hebben en het distributie systeem."

"Ik zei net al dat wij niet de enige zijn die hier regeren als je het zo kunt noemen." Mitra keek hem met een ruk aan.

"Och alsjeblieft, iedereen weet dat de Maranzano mafia famiglia het eiland hier beheerst."

"Zoals ik al zei, wij zijn niet de enige," herhaalde hij alsof hij het tegen een kind had. "De Ndrangheta mafia uit Calabrië heeft hier ook zijn netten uitgeworpen." Hij greep haar kin vast en dwong haar naar hem te kijken. "Het zou je baten als je je mond hield over mijn fratello en mij in dezelfde zin als kidnapping." Hij greep haar nog even stevig vast en voelde Augusto's hand op zijn arm.

"Je trekt aandacht, Ferro." Ferruccio knikte, liet haar los en ging zitten. Mitra veegde haar vlecht over haar schouder en liet hem op haar rug vallen om zich een houding te geven en wilde weg, maar Ferruccio was nog niet klaar.

"Misschien heeft je oom wel iemand boos gemaakt en heeft het niets met de maffia en mensenhandel te maken." Mitra pufte

geïrriteerd. De mannen stonden versteld van haar moed en Augusto blikte naar zijn vriend met opgetrokken wenkbrauwen. "Mijn oom hoorde meerdere huilende stemmen vanuit de bus." Ferruccio legde met een zucht zijn hoofd in zijn nek, zijn handen gevouwen om zijn achterhoofd, zijn ogen dicht geknepen. Als het waar was wat ze zei... wat een wespennest zat er dan hier op het eiland? Hij zuchtte nogmaals.

"Oké, ik zal mijn voelsprietten uitsteken." Hij knikte naar zijn vriend en Augusto knikte naar Mitra.

"Ben je in staat om verder te werken?" Mitra knikte verbaasd. "Aan de slag dan." Ze stond meteen op, blij dat ze weg kon, maar aarzelde even en keek nog een moment onderzoekend naar Ferruccio.

"Ik beloof het, ik doe mijn best om erachter te komen wat er met je nichtje gebeurd is. Laat je oom zich gedeisd houden," voegde hij er, het laatste enigszins dreigend, nog aan toe. Voordat er doden vallen, hing onuitgesproken in de lucht.

"Dat was nogal een verhaal, Ferro."

"Zeg dat wel. Dit eiland heeft weinig problemen met maffia, dus waar dit vandaan komt..." Augusto grinnikte. Zijn vriend rekende zichzelf niet tot maffia, maar alles wat de Maranzano famiglia deed, hoe ze handelden en in elkaar zaten, ademde maffia. "De Ndrangheta komt hier normaal alleen om hun geld wit te wassen. Dus ik kan me niet voorstellen dat ze ineens hun werkwijze veranderen."

"Is er misschien een andere don gekomen?"

"Niks van gehoord."

Ze waren even stil, denkend of ze iets gehoord hadden daarover.

"Hoe is het met je papa, Ferro?", verbrak Augusto de stilte. "Daarom was je er vorige week niet, denk ik? We hoorden wat er gebeurd was, dat hij neergeschoten is?", Ferruccio knikte, "en dat hij in het ziekenhuis opgenomen was."

"En in elkaar geslagen," vulde Ferruccio aan.

"Allemachtig. Evangelina heeft je nog een berichtje gestuurd."

"Oh, si, ik heb hem gelezen, wil je haar bedanken? Sorry dat ik er niet op heb gereageerd. Het was een gekkenhuis. Geen idee nog wie erachter zit. Onze mensen en zeker Givano zijn linker en rechterhand doen er alles aan om de dader te vinden. Van mij had het klaar mogen zijn. Nu zitten we met de ellende van zijn herstel en in hoeverre we wel of niet zijn positie over moeten nemen, wat in de praktijk al niet veel meer voorstelt. Hij is geen makkelijke patiënt." Augusto lachte met leedvermaak.

"Ik kan me jou, en Fedo trouwens ook, nog herinneren toen jullie een keer iets gebroken hadden. Arme Helena."

"Toen waren we kinderen en wilden gewoon rennen."

"Hoe ouder mensen worden hoe meer kind," grinnikte Augusto. Toen begon hij weer serieus: "Wat zou erachter kunnen zitten? Het getuigd van een heleboel haat als je iemand in elkaar slaat en vervolgens neerschiet. Dat hij het heeft overleefd! Misschien heeft hij wat gehoord of gezien. Misschien is hij wel gemarteld?"

"Het soort verwondingen wijst daar niet op. Nu bedenk ik me ineens: misschien heeft die oom het wel gedaan. Als Mitra er zo van overtuigd is dat onze famiglia de dader is."

Beiden leunden achterover in hun stoel, het idee even door hun gedachten laten gaand. Augusto keek op zijn horloge op het moment dat Ferruccio's mobiel in zijn zak afging. Zijn vriend knikte naar hem en stond op. Ferruccio deed hetzelfde en ze omhelsden elkaar hartelijk. Twee beren van mannen, beiden op een andere manier. De één slank en pezig, de ander vol en breed zonder een

grammetje vet, zijn vrouw zorgde er wel voor dat hij niet teveel proefde.

Het zoemen in Ferruccio's binnenzak stopte om vervolgens weer te beginnen. "Ze hebben je dringend nodig, *amico*, vriend. Neem Fedo mee de volgende keer en hopelijk is het dan wat ontspannener voor jou. Ik hou Mitra van je weg dan." Ze grinnikten naar elkaar.

"Ik kwam hier inderdaad om te ontspannen na deze week, niet echt gelukt, maar ik ben blij dat ik nu weet dat er iets mis is hier." Zijn mobiel begon weer. "Ciao amico, tot volgende week." Ze omhelsden elkaar nog even kort terwijl Ferruccio zijn mobiel uit zijn zak trok en weer even ging zitten.

"Jo fratello, waar is de brand?" Zijn blik gleed naar het tafeltje aan de andere kant van het terras in de hoop dat het hem een beetje opvrolijkte, maar het was leeg. "Merda," mompelde hij sacherijig. "Wat zei je?"

"Niks, waarom bel je?"

"Ik ben meegereden met onze mannen die de wacht bij Givano overnamen. Kun je me in het ziekenhuis op komen halen?"

"Moet het? Waarom heb je je eigen auto niet genomen?"

"Omdat ik wist dat je anders niet naar hier kwam en we moeten nog met de arts praten. Dat ga ik niet alleen doen. Misschien weet hij ook wel een goede verpleegster voor weet ik veel wanneer. Daarna wil ik met jou gaan eten."

"Dat laatste klinkt goed. Ik moet ook met jou praten, maar dat doen we wel thuis, na het eten."

"Wat is er gebeurd, je klinkt anders... moe, maar jij bent nooit moe."

"Eerst dit en dan eten en dan dat."

"Het klinkt verontrustend, maar goed, kom hierheen dan is dit zo snel mogelijk achter de rug."

"Kom eraan."

Ferruccio trok zijn jasje van de rugleuning, slingerde hem aan één vinger over zijn schouder, beende het terras af het restaurant binnen en riep nog even 'ciao' naar Augusto die achter de bar stond, alvorens met dezelfde snelheid door de buitendeuren te verdwijnen. Hoe eerder hij in het ziekenhuis was hoe sneller ze het achter de rug hadden, want Fedorico, wist hij, werd hier ook niet blij van. Hopelijk sliep Givano, hoefden ze niet geduldig met zijn verwarde gedrag te dealen. Hij knikte naar Santo, mimede 'ziekenhuis' en stapte in zijn auto.

Vijftien minuten later parkeerde hij vlakbij de hoofdingang. Santo parkeerde naast hem, stapte uit en bleef tegen zijn wagen geleund staan. Patrizio, de jongste fratello van hun padre en meer een padre dan hun biologische padre ooit was geweest, kwam naar hen toegelopen. Patrizio knikte naar Santo in stilzwijgen dat hij het van Santo overnam.

Door het leeftijdsverschil van maar veertien jaar was Patrizio nu meer een vriend. "ZioZio, wat staat u hier buiten te doen?", groette Ferro hem, hun handen hartelijk in elkaar geklemd, met twee zoenen op zijn ooms wangen. Als kind was het te moeilijk om zio Patrizio te zeggen en dit was blijven hangen. Patrizio vond het veel te leuk om oom te zijn om het 'zio' te skippen.

"Ik sta op jou te wachten. Fedo zei dat je eraan kwam. Je vader is naar een andere afdeling gebracht en we hebben hem daar in onze eigen kamer onder kunnen brengen. Makkelijker beveiligen. Jovani en Nino staan nu op wacht."

Ferruccio trok een gezicht. Deze twee mannen, neven van Givano, waren erg loyaal aan hem. Gelukkig nog loyaler aan de famiglia anders hadden zijn fratello en hij constant over hun schouder moeten kijken. "Hoe lang moet hij nog blijven?"

"Dat hopen we zo te horen."

Fedorico stond al op hen te wachten buiten hun privé kamer. "Ferro! Fijn dat je er bent." Ze omhelsden elkaar even kort voordat Fedorico hem meetrok. "We moesten ons even melden als je er was. De dokter wil ook naar huis." Fedorico keek om en riep quasi bevelend: "Zio, volg!" Patrizio trok grijnzend zijn wenkbrauwen op en schudde even zijn hoofd. Er werd vals gegrinnikt vanuit de ingang van de kamer.

"Eens een schoothond altijd een schoothond, Patrizio," riep Jovani. "Liever een schoothond dan een voetveeg." Patrizio's vierkante kaken verstrakten, zijn schouders gespannen. Hij hield zich in omdat ze in het ziekenhuis waren, maar buiten had hij Jovani een kogel door zijn hoofd gejaagd om de respectloze woorden en vooral zijn brutale toon. Nino grinnikte ongemakkelijk.

"Dat ben ik met hem eens, Jovani."

"Ach, hou je mond. Ik ben zeker geen voetveeg."

Ferruccio en Fedorico draaiden zich woest om, hun gezichten angstaanjagend, hun ogen koud, stormden zo snel op Jovani af dat hij niet wist wat hem overkwam en geen kans had om te vluchten. Fedorico greep hem bij zijn keel en tilde hem op, zijn neus raakte die van Jovani, wiens tenen nauwelijks de vloer raakten. "Zio is ook zeker geen schoothond," zei Fedorico woest, zijn stem rauw, "nog één keer zo'n opmerking en je ligt een meter onder de zoden. Je hebt geluk dat we in het ziekenhuis zijn, achterneefje van me." Hij bleef hem bij zijn keel vasthouden, waardoor Jovani steeds meer moeite met ademen kreeg, maar draaide zich een beetje opzij zodat Ferruccio erbij kon.

"Je denkt omdat je *Givano's* schoothondje bent, dat je alles kunt maken, maar Fedorico en ik maken hier de dienst uit," gromde hij, door geklemde kaken, voordat hij zijn vuist in de man's maag ramde. Doordat Fedorico hem vasthad kon hij niet dubbelklappen, maar hij kermde des te harder. "Een herinnering. De volgende keer

is het een kogel." Hij keek naar Nino, die hen angstig aankeek. Ferruccio boog zich dreigend naar hem toe. "Hou je fratello in toom. Anders volg je hem..." Ferruccio wees naar de grond. Nino knikte snel.

"Scusa ," mompelde hij. Fedorico liet Jovani abrupt los, hij zakte in elkaar op de grond en beiden liepen terug naar Patrizio, een geïrriteerde grimas op hun gezichten, maar Fedorico grijsde even kort, een poging om de spanning te verlichten.

"Integendeel, meer een waakhond," zei hij tegen zijn oom, die er inderdaad meer uitzag als een waakhond met de stevige bouw als van een bokser, een arm om zijn zio's schouder slaand. Patrizio porde hem in zijn zij.

"Hou op met me te vergelijken met een hond," gromde hij, zijn manier om hen te bedanken.

"Geen hond, maar meer een knuffelige teddybeer dan," deed Ferruccio er grijnzend een schepje bovenop.

"Allemachtig, *bambini*, ophouden, zeg!"

Vrolijk lachend alsof er niets gebeurd was, de onderliggende irritatie was alleen voor iemand die hen kende nog voelbaar, liepen ze het kantoortje van de verpleging binnen. "Mijn fratello is er, we kunnen de dokter nu spreken."

Ferruccio grijsde naar zijn fratello. Hij was er erg goed in om zijn 'met mij valt niet te spotten en je moet me vooral niet tegenspreken' stem te laten horen. Fedorico zei dat zijn fratello dat beter kon dan hijzelf, hij vond zichzelf wat vriendelijker dan hem, maar daar was Ferruccio het niet mee eens.

De verpleegster was al opgesprongen. "Een momentje, signori Maranzano," zei ze terwijl ze bijna het kantoortje uitrende.

Nog geen minuut later kwam ze met de dokter het kantoortje binnen. "Loopt u even mee, het is hier wat krap." De man draaide meteen om, schijnbaar niet van hen onder de indruk. De fratelli keken elkaar aan. Dat konden ze in een dokter wel waarderen. Bij

een deur aangekomen, hield de dokter hem voor hen open en maande hen naar binnen. Hij stelde zich voor als dokter Rossi.

"Goed, neem plaats. Ik heb een stoel te weinig helaas."

"Geen probleem, ik blijf hier staan," zei Patrizio vanaf zijn plek bij de deur, zijn armen over elkaar, altijd hun beschermer.

"Uw padre is nog steeds wat in de war, door het bloed in zijn hersenen en de delirium, maar we zien verbetering en de bloedvlekken in zijn hersenen lossen al op. Geen epileptische aanvallen meer sinds die eerste nacht," stak dokter Rossi meteen van wal toen de fratelli had plaatsgenomen. "Zijn wonden helen, dat kan nog wel even duren, maar hij hoeft niet in het ziekenhuis te blijven tot ze compleet geheeld zijn, dat kan heel goed vanuit huis, mits er altijd iemand thuis is. We willen hem zeker nog een week hier houden om eventuele complicaties en het delirium in de gaten te houden. Maar zoals ik al zei: we zien een gestage verbetering van al zijn klachten. Heeft u iemand die bij uw padre thuis kan zijn?"

"Kunt u een verpleegster of een instantie aanbevelen die zorg aan huis biedt?", vroeg Fedorico.

"U kunt het aan de verpleegster van daarnet vragen. Zij heeft daar informatie over."

"Goed, was dit alles?", vroeg Ferruccio, terwijl hij opstond.

"Zolang u verder geen vragen heeft."

"Ik niet, jij Fedo? Zio?" Beiden schudde hun hoofd.

"Mooi." Ferruccio stak zijn hand uit naar de arts, "dank u voor uw zorgen. Mocht er nog iets voordoen horen we het wel."

"Daar zorg ik voor," knikte dokter Rossi, "fijne avond, heren en sterkte ermee."

Hij liep met hen mee naar de deur om hem open te houden, maar Patrizio was hem voor. De dokter volgde hen naar de verpleegsterspost en riep: "zuster Mia, kunt u wat informatie geven aan de Signori Maranzano over zorg aan huis?"

"Natuurlijk. Momentje." Ze pakte een paar folders en overhandigde ze aan Ferruccio, die ze meteen aan Fedorico door gaf, die een gezicht naar hem trok.

"Jij bent van de administratie."

"Si ciao, je wordt bedankt." De verpleegster durfde hen nu met een lach aan te kijken waar ze eerst nauwelijks een blik op hen durfde te werpen. Iedereen wist wie ze waren. Niemand wist dat ze geen vlieg, nou ja bijna geen vlieg, kwaad deden. Alleen dreigende vliegen.

Fedorico boog zich voorover naar de verpleegster die er nu met die lach heel aantrekkelijk uitzag. "Heb je wat te doen morgenavond?"

"Ehm, ja sorry." Geen haar op haar hoofd die eraan dacht met iemand van zo'n gevaarlijke famiglia uit te gaan, hoe aantrekkelijk ook. Plus ze dacht dat haar vriend het niet zou kunnen waarderen, grijnsde ze inwendig.

Fedorico legde dramatisch zijn hand op zijn hart. "Auw, je breekt mijn hart, tesoro." Patrizio blies geërgerd en pakte hem bij zijn arm vast.

"Alsjeblieft Fedo! Jij hebt ook geen tijd."

"Is dat zo?"

"Si!"

Lachend liepen ze de hal uit, zonder nog bij hun padre te gaan kijken, liepen ze naar de lift. Het was dat het hen aangerekend werd als hun padre vermoord werd, want dan hadden ze hun don-
hoewel hij hun don al een jaar niet meer was sinds ze al het werk hadden overgenomen, bleef hij toch de padre de famiglia - niet goed beschermd en dus hun werk niet goed gedaan anders hadden ze de kamer niet eens laten bewaken. "Eten we samen, Ferro?", vroeg Fedorico zacht toen Patrizio even stond te praten met Nino en ze op de lift wachtten, "of kan ZioZio ook mee? Ik weet niet of wat jij te vertellen hebt voor Zio's oren is?"

Ferruccio zuchtte. "Ja uiteindelijk wel, denk ik. Laten we maar even met zijn tweeën eten. Kunnen we hem altijd nog inlichten."

Fedorico knikte.

"Even ontspannen samen. Meenemen of in het restaurant?"

"Meenemen."

Zio kwam aangerend toen hij de lift hoorde pingen. Hij loste het gelukkig op door te vragen of ze bij hem en hun tante, *zia* Zita kwamen eten. Ze moesten altijd lachen als het zo achter elkaar werd gezegd. De fratelli hadden hen gekoppeld vanwege de naam. Zita was een studiegenoot een paar klassen hoger dan Ferruccio, maar waren elkaar regelmatig tegen het lijf gelopen in de bibliotheek, ook al zat er een flink leeftijdsverschil tussen hun oom en hun tante, wisten de fratelli dat die twee voor elkaar gemaakt waren.

"Een andere keer graag, zio. We zijn een beetje geleefd de laatste week."

"Meer nog dan anders?", grapte Patrizio.

"Anders. We moesten ons constant splitsen tussen iets waar ons hart ligt en iets wat we verplicht moesten doen waar ons hart absoluut niet ligt." Ferruccio lachte bitter.

Er kwam een heleboel bij kijken als iemand in het ziekenhuis terecht kwam, dingen waar je niet bij stilstond. Uren hadden ze in het ziekenhuis doorgebracht tot ze wisten dat hij buiten levensgevaar was. Rare vragen beantwoorden, zoals of hij gereanimeerd wilde worden. Vast wel, maar ze hadden nee gezegd. Mensen die ze moesten laten weten wat er gebeurd was. Iedere dag ernaartoe. Ferruccio moest toegeven dat hij dat de meeste keren aan zijn fratellino had overgelaten. Ook omdat ze Givano naar een ziekenhuis dichterbij wilden transporteren. Gelukkig regelde het ziekenhuis veel, maar het meeste was voor als hij thuis zou komen.

"Ga maar snel naar huis dan."

Ze stapten uit de lift en liepen het ziekenhuis uit. "Je padre knapt op en we letten op hem. Hou je maar bezig met wat jullie het beste kunnen. Voor de famiglia." Buiten omhelsden de fratelli hun zio.

"Komt goed, mannen, voor je het weet is hij weer de oude en geen zorg meer voor jullie. Kunnen jullie hem weer fijn in zijn sop laten gaar koken en de famiglia zaken behartigen. Ik zeg wel tegen Yami dat hij ons wat last van de schouders moet nemen wat je padre betreft. Givano is tenslotte zijn fratello ook."

"Bedankt, ZioZio," grijnsde Fedorico, "dan hoeft ik alleen," hij wapperde met de folders, "een verpleegster te regelen. Inwonend. Hebben we helemaal geen omkijken meer naar hem." Ferruccio grijnsde en hield zijn hand omhoog voor een high five.

"Ja sowieso, ik wil helemaal niets met hem te maken hebben als het even kan."

"Jullie padre nam zijn taak als don, het opvoeden van de toekomstige don, een beetje te serieus, net als onze padre. Givano had niet bepaald een goed voorbeeld. Papa liet de rest links liggen. Gelukkig... voor ons."

"Het is geen excuus, zio," gromde Ferruccio.

"Nee, weet ik. Maar het verklaart wel dat het niet aan jullie ligt en dat ik trots ben dat jullie zo anders zijn. Helena heeft het goed gedaan."

"Mama had al veel eerder bij hem weg moeten gaan," vond Fedorico, "het is dat Ferro er op aandrong."

"Als ze eerder weg was gegaan, had ze ons niet meer mogen zien. Toen we achttien werden had hij niets meer over ons te zeggen, zou hij het verliezen bij een gevecht en verdienden we ons eigen geld. We zien mama wekelijks. Ik heb geen illusie dat hij dat niet weet, hij praat er niet over, maar hij wil niet eens scheiden, hij gunt haar haar vrijheid niet. Heb ik al gezegd dat ik echt een hekel aan hem heb?" Ze stootte een bitter en spottend gelach uit en namen

toen echt afscheid met een hartelijke omhelzing en de belofte van Patrizio dat hij zia Zita de groeten van hen zou doen.

De fratelli liepen samen naar Ferruccio's auto. "Ik bel, als we rijden, Guido even zodat hij wat eten voor ons kan inpakken. Waar heb je zin in?"

"Ik heb wel zin in Culurgiones, die gevulde pasta met Pane Carasau, dat dunne brood erbij."

"Oh ik ook, maar ik weet dat hij ook Zuppa Galurese heeft, de ovenschotel stond hij vanmiddag voor te bereiden."

"Delen?"

"Si."

"En ik wil ook Maritozzo, heerlijk. Wil je vragen of Guido er extra pudding en slagroom in doet?"

Fedorico stopte even bij Santo die nog steeds quasi relaxed tegen zijn auto geleund stond, maar zijn aandacht scherp op de omgeving. "We gaan naar huis, Santo, maar halen eerst wat eten op. Wil je ook wat?"

"Bestel maar extra van wat jullie nemen." Fedorico knikte en liep naar de auto die Ferruccio al gestart had.

Zodra ze het parkeerterrein afreden, belde Fedorico naar hun restaurant en hun manager verbond hem door naar hun norse, maar excellente kok. "Ik heb geen tijd om te bellen, ragazzo, jullie leiden me constant af," gromde de grote, stevige Italiaan ongeduldig, met een warme klank in zijn stem zoals altijd als hij met één van de fratelli sprak.

"Weten we daarom bel ik, zodat je ons eten klaar kunt zetten en dan zijn we meteen weer vertrokken. Als we in het restaurant

komen eten moet je ons eten ook nog eens netjes op borden opdienen." Hij gromde wat, maar nam hun bestelling braaf op. Bij hun restaurant aangekomen aan de rand van de drukke hoofdstad Cagliari, rende Fedo naar binnen en was binnen vijf minuten weer terug.

Een kleine vijftien minuten later reden ze hun dunbevolkte wijk binnen, net buiten de stad, een perfecte plek als uitvalsbasis. Ferruccio draaide hun oprijlaan op, nadat ze begroet waren door hun bewaking die de ijzeren poort openden. Ferruccio draaide het raampje open toen hij zag wie er stond.

"Antonio? Wat doe jij hier? Daar heb je je personeel toch voor?"

Antonio was de zoon van zio Yami en had de leiding over de famiglia's beveiligingsbedrijf samen met zijn fratellino Tito die ook naar voren stapte en begon te brommen.

"Die sukkels zijn gaan eten bij een nieuw restaurantje in het centrum van Cagliari, maar blijkbaar waren de koelkasten niet koud genoeg of kapot of zo. In ieder geval hebben ze een voedselvergiftiging opgelopen."

"We hebben papa ook al ingeschakeld en mama zit aan de telefoon," vulde Antonio aan. De fratelli schoten in de lach.

"We willen helpen, maar geen puf," hun neven bliezen spottend, de fratelli waren nooit te moe om iets te doen, "en morgen zitten we ook vol. Nou ja, jullie kunnen altijd nog wat neefjes bellen, als je hen bij een oudere *cugino*, neef, zet, leren ze meteen wat," zei Ferruccio.

"Het schiet niet op als we jullie moeten inzetten want dan hebben we dubbel bewaking nodig, voor jullie en voor de zaak." Ze schoten in de lach.

"We kunnen ons zelf wel beschermen. Ik Ferro en Ferro mij." Het gelach galmde nu door de stille avond.

"Je bent lekker. Maar komt goed, Fedo, we hebben het nu ingevuld. Het zal toch geen week duren?" De laatste woorden van Tito klonken wat angstig.

"Mocht het wel zo zijn, laat maar weten dan kijken we of we wat kunnen regelen voor de minder zwaar te bewaken zaken, oké? Misschien wat minder beveiliging in de winkelstraten." Zolang dat maar niet opviel. Ferruccio stak zijn hand uit naar zijn cugini en ze klaptten hun handen tegen elkaar. Na een groet van Fedorico die opzij boog die even kort door het raampje zijn hand opstak, reed Ferruccio verder, parkeerde de auto aan de achterkant van het grote, witte huis, waar ze hun eigen ingang naar hun deel van het huis hadden en vanwaar ze uitzicht hadden op de zee. Het huis lag aan een rotsachtige kust met een privé strand en een wijds uitzicht. Santo volgde.

Fedorico pakte de tas met hun avondeten en Ferruccio zijn colbertje en aktetas voordat ze samen door de brede glazen deur de nog bredere wit betegelde hal in liepen. Het huis ademde een koele zomersfeer uit, maar voelde tevens alsof er niemand woonde. Hun mama had haar best gedaan om in ieder geval in de huiskamer en de keuken een warmere sfeer te brengen, maar zodra ze het huis uit was gegaan, had hun padre alles wat hem aan haar deed herinneren het huis uit gegoooid.

De fratelli hadden hun eigen vleugel aan de oostkant en hadden de spullen die nog heel waren, gered en er hun huiskamer mee gedecoreerd. Van één van de grootste slaapkamers hadden ze een keuken gemaakt zodat ze helemaal niet meer in het deel van Givano hoefden te komen.

Er galmden voetstappen door de hal hun richting op, nog voordat ze de buitendeur hadden gesloten. "Buonasera ragazzi, hoe ging het met Givano?"

"Buonasera Drago, ik dacht dat je vanavond een overdracht had?" Ferruccio omhelsde de achterneef van Givano, een achter

achterneef van hen, een zoon van Alfredo, die het *nipote*, neefje van hun nonno was en Drago was van hun leeftijd. Ze waren net als alle neefjes, achterneefjes en achter achterneefjes met elkaar opgegroeid. Wat een geluk was omdat dat deel van de famiglia, het deel wat de toekomst was, hen steunden. Nu waren hun directe *zii*, ooms, hen ook goedgezind, maar nog niet zo dat ze hun don, en fratello, afvielen. Ook al had Givano de meeste taken in hun handen gelegd nadat Ferruccio een gevecht met zijn padre had gewonnen. Givano had naar hem uitgehaald en Ferruccio had laten merken dat hij zijn padre meer dan de baas was. Toen was Givano erachter gekomen dat hij zijn zoons niet meer onder de duim had en beter met hen kon samenwerken.

“Klopt, maar dat is pas over een paar uur.”

Fedorico trok de mouw van zijn overhemd iets omhoog, keek op zijn gouden horloge die eronder vandaan kwam en blies. “Er is zoveel gebeurd dat ik dacht dat het al veel later was.”

Hij keek zijn fratello aan en Ferruccio knikte op zijn onuitgesproken vraag, waarop Fedorico hem nu hardop uitsprak: “Eet je mee?”, terwijl hij de tas omhoog hield.

“Hoe lekker het ook ruikt... ik heb al gegeten. Guido's eten, hè? Daar had ik best nog wel meer van willen eten. Guido zal wel denken dat hij ons les moet gaan geven, zodat hij niet constant eten voor ons hoeft te maken.”

“Vandaar dat hij nukkiger was dan anders, jij was ons voor geweest.” Ze schoten in de lach.

“Nou mannen, ga eten, zonde als het koud wordt. Jullie horen van mij hoe het gegaan is. Oh en er moeten nog diamanten verzonden worden. Antwerpen vroeg er om.”

“Gaat goed daar! Goud gaat daar vanavond heen. De diamanten liggen al klaar. Komt goed, kijken we morgen naar of dat goed verpakt zit.” Ferruccio stak zijn hand uit naar zijn cugino, trokken zich naar elkaar toe voor een scheve omhelzing en drukte kort een zoen

op zijn wang. De handeling werd door Fedorico gespiegeld.

"Succes vanavond."

"Santo gaat met jou mee of neem je één van de beginnende cugini mee?", vroeg Ferruccio.

"Allebei. Het is nogal een lading. En Antonio staat hier aan de poort."

"Ja haha, zagen we. We verbieden iedereen om ergens anders te eten dan onze eigen ristoranti. Ik snap niet dat ze niet gaan eten bij Gusto en Evangelina als ze wat minder formeel willen eten. Hoeven ze niet helemaal naar het centrum van Cagliari."

"Ze zullen eens wat anders willen, het zijn ragazzi."

"Pff, waar is de tijd." Fedorico grijnsde om Ferruccio's woorden.

"Ja, jullie zijn oud."

"Ach, hou je mond, ik ben nog geen jaar ouder dan jij."

"Ga eten jullie, dit is voedsel misbruik als je het koud laat worden."

"Jep, we gaan." Fedorico liep meteen verder de hal in naar hun vleugel.

"We horen je," zeiden de fratelli tegelijk, met een zwaai naar hun cugino die meteen de glazen deur doorliep naar buiten.

"Oh Drago, misschien dat we je zo nog nodig hebben," riep Ferruccio tegen zijn rug. Drago zwaaide ten teken dat hij hem gehoord had.

Na hun schoenen te hebben uitgeschopt, liepen ze meteen door naar de keuken, waar Fedorico het gelukkig nog steeds hete eten uitpakte en Ferruccio borden en bestek pakte. Daarna liep hij naar de wijnkast in de keuken waar hij een fles rode wijn pakte en drie glazen uit de kast erboven. Santo kwam ook de keuken binnen, vulde een bord en een glas en ging aan de bar zitten, die man was af en toe net een geest.

"Je wil niet weten hoe ik hieraan toe ben," zei Ferruccio terwijl hij op een stoel aan de grote houten eettafel neerplofte. Ze schepten op en aten in stilte, te moe van geest om twee dingen tegelijk te doen.

Toen Santo zijn bord leeg had, nam hij het mee naar het aanrecht, zette hem in de vaatwasser en begon koffie te zetten. Koffie zetten in die zin van: het apparaat aanzetten en kopjes onder de uitloop te plaatsen. Ferruccio pakte de borden en glazen van zijn fratello en zichzelf om ze ook in de vaatwasser te zetten. Daarna leunde hij met zijn armen gevouwen tegen het aanrecht, kijkend naar de handelingen van hun consigliere en lijfwacht. Fedorico stond op om bordjes en vorkjes te pakken voor hun Maritozzo. Hij keek afwachting naar zijn fratello, maar wist dat hij op zijn eigen tijd zou beginnen over dat wat hem bezighield. Hij schrok er bijna van toen Ferruccio ineens begon te praten nog voor ze aan de koffie zaten.

“Er is een serveerster bij Gusto in dienst.”

Hij stopte even toen Santo een nieuw kopje onder het apparaat zette en aandrukte, geen zin om boven het malen van de koffiebonen uit te moeten praten.

“Verliefd?”, grapte Fedorico wat hem een knorrige blik opleverde van zijn fratello. Hij grijnsde terug en stak verontschuldigend zijn handen op. Ferruccio zuchtte.

“Ze kijkt me al sinds ze daar werkt, een paar maanden nu, denk ik, beschuldigend aan. Ik had geen idee waarom, tot Gusto bij me kwam zitten en haar dwong het me te vertellen. Haar nichtje is ontvoerd in Tunesië waar ze woont. De vader is haar gevolgd dankzij een tracker in haar ketting naar hier, buiten de stad en door onze reputatie waren wij al schuldig bevonden van kidnapping.”

“Kidnapping?”, schrok Fedorico, “wat zei je, daar doen wij niet aan?”

“Natuurlijk, meteen. En dat ze er gebaat bij zou zijn als ze haar beschuldigingen voor zich hield.”

“Dat zal haar overtuigd hebben,” grimaste Santo, wetende hoe de fratelli uit de hoek konden komen.

“Ik heb beloofd dat we er onderzoek naar zouden doen.”

"Wie zegt dat het de maffia is die hiermee gemoeid is?", vroeg Fedorico.

"Dat zei ik ook al. Misschien is er iemand die problemen heeft met de vader."

"Die het nodig vindt om een tracker om zijn dochter te hangen," zei Santo.

"Precies," knikte Fedorico.

"Dat was omdat de man militair is of was en een beetje paranoia is. Hij heeft te veel gezien. Mitra, de serveerster, zei dat haar oom meerdere huilende stemmen uit de bus waar het meisje in meegenomen was, had horen komen."

"Het gaat dus niet alleen om het nichtje." Ferruccio schudde instemmend zijn hoofd om Santo's bevestiging, pakte een kopje van hem aan en ze liepen samen naar de tafel waar Fedorico al weer zat, Maritozzo op de bordjes voor hem, een vorkje in de aanslag.

"Ik dacht even dat de Ndrangheta ermee gemoeid kon zijn, maar het lijkt me niet dat ze ineens van zaken veranderen."

"Misschien, nu jullie padre niet thuis is en zijn pitbulls bij hem in het ziekenhuis, kunnen jullie eens kijken in zijn kantoor wat hem bezighoudt," zei Santo voorzichtig.

"Je verdenkt Givano ervan? Van kidnapping?", vroeg Fedorico geschokt.

Santo schokschouderde en duwde zijn lip kort omhoog. "Kennis is macht. Is het niet hiervoor dan wel voor iets anders." Hij sprak zijn verdenking hardop uit: "Voor iemand die al zijn zaken aan zijn zoons heeft overgedragen, heeft hij het nog behoorlijk druk. Ik weet dat jullie het liefst niets met hem te maken willen hebben en hem uit de weggaan, maar daardoor missen jullie ook een heleboel. Die man is niet te vertrouwen." De fratelli keken hem verbaasd aan. Zoveel hadden ze hem nog niet vaak horen spreken. Hij grimaste. "Ik hoef niet te zien wat jullie in jullie mond hebben."

Hun kaken klapten hoorbaar op elkaar en slikten hun zoete broodje door.

"Wat weet je, Santo?"

"Weinig, alleen dat ik hem veel met Nino en Jovani op pad zie gaan, terwijl jullie de famiglia zaken beheren. Ik ben nog niet in de gelegenheid geweest om hen persoonlijk te volgen, als ik ze weg zag gaan, zagen ze mij ook. Ik had een tracker onder Givano's auto geplakt, maar toen gebeurde dit."

De monden van de fratelli stonden weer enigszins open. "En je dacht dat je dit niet met ons hoefde te delen?" Ferruccio was meer teleurgesteld in zichzelf dan in Santo. Hij had meer op Givano moeten letten in plaats van struisvogelpolitiek te bedrijven. Iemand die zijn vrouw en kinderen zo behandelde zoals hij dat deed, was tot alles in staat.

"Ik wilde jullie ontlasten. Met alles wat jullie te doen hebben..."

"Ik ben blij dat je niet op ons gewacht hebt," zei Fedorico, "het was misschien naïef of inderdaad struisvogelpolitiek, maar ik sta er niet bij stil dat papa buiten ons om dingen doet."

"Nu kunnen jullie deze tijd nemen om onder het mom dat jullie zijn zaken moeten behartigen, zijn kantoor te doorzoeken."

"We hebben er geen excuus voor nodig," gromde Ferruccio.

"Mee eens," knikte Santo.

"Dit kunnen we er ook nog wel bij hebben," mompelde Fedorico vermoeid.

"Voor morgen. Eerst onze zaken en dan duiken we het kantoor in. Maar nu... Bier iemand? En een voetbalwedstrijd."

Santo ging bellen: regelen dat de toezicht van de zaken in het casino voor deze avond aan de managers over werden gelaten. Na een uurtje ging hij op zoek naar Drago. Santo's aanwezigheid werd vereist.

IV

Zonder het van elkaar te weten, konden de twee fratelli niet slapen. Fedorico gaf het als eerste op en liet zich uit zijn bed rollen, zijn lange, sterke benen over de rand van het bed gooiend. Givano was een bastardo geweest, heel hun achtentwintig jarige leven, maar dat hij een meisje zou kidnappen... het had hem wakker gehouden. Maar hé, wie zei dat hij het was?

Fedorico bleef op het randje van zijn bed zitten, onderarmen rustend op zijn knieën. Hij woelde gefrustreerd door de korte, wilde krullen bovenop zijn hoofd die net als dat van Ferruccio de kleur had van ebbehout, daarmee het effect van het beetje haarvet waarmee hij het temde, tenietdoend en krabde vervolgens geïrriteerd over het korte haar op zijn achterhoofd. Er zat maar één ding op... zuchtend duwde hij zich van zijn bed... het kantoor van zijn vader doorzoeken.

Hij keek op zijn horloge, half één. Vandaar dat hij niet kon slapen. Niet alleen omdat zijn hoofd vol zat, maar het was veel te vroeg. De nacht was jong, hij begon net. Overdreven, maar normaal lag hij pas voorbij drie uur op bed.

Even iets drinken in de keuken en dan stilletjes naar kantoor. Zachtjes liep hij door de hal en ging meteen naar de koelkast. Vruchtensap of een koude, witte wijn? Nou, dat was een makkelijke keuze. Hij pakte de glazen kan met sap uit de deur, zette hem aan zijn lippen en nam een paar flinke teugen, terwijl hij met een schuin oog, zijn hoofd in zijn nek, naar de witte wijn reikte. De sap zette hij weer terug en met zijn voet schopte hij de koelkast weer dicht. Hij pakte een tumbler glas en met in de andere hand de wijn, liep hij naar zijn padre's kantoor na een bos sleutels uit een kluisje achter een verborgen paneel in de bijkeuken gehaald te hebben.

Ferruccio draaide zich voor de zoveelste keer om tot hij het zat was, uit bed rolde en zijn pezige, gespierde, lange lijf uitgebreid en ongegeneerd uittrekte, met zijn vingertoppen het plafond rakend. Hij woelde door zijn dikke bos, bijna ontembare, lange krullen, die alleen op de bovenhelft van zijn hoofd groeide, maar het geschoren deel boven zijn oren en achterhoofd bedekten als het los hing, kwam tot net boven zijn schouders, wat weinig gebeurde omdat hij het meestal met een leren bandje samenbond.

Hij keek op zijn mobiel. Logisch, veel te vroeg. Hij liep zijn slaapkamer uit naar de keuken, legde zijn mobiel op de bar en liep naar de koelkast die hij opentrok. Alleen vruchtensap, een slok, wie zette er nou een fles met maar één slok erin terug. Wat deed Orso, hun kok hier thuis, vooral die van hun vader, in vredesnaam een hele dag als de koelkast zo goed als leeg was. Hij tilde een deksel op, pakte een stukje koud vlees uit het schaaltje. Oké, genoeg te eten, maar geen drinken. Hij nam het schaaltje en de fles met de slok sap, eruit, sloeg de deur dicht, zette het schaaltje en de nu lege fles op het aanrecht, pakte een glas uit een bovenkastje en vulde die met water. Met glas en schaaltje vlees ging hij aan de bar zitten waar Santo eerder die avond nog had gezeten. Hij wilde net zijn glas aan zijn mond zetten toen hij iemand in de verte hoorde vloeken, versterkt door de stilte in het huis, duidelijk galmend. Fedorico zo te horen. Hij grinnikte. Die had ook niet kunnen slapen. Het klopte ook helemaal niet met hun normale ritme. Hij schoof van de stoel, pakte zijn mobiel en zijn water en liep de gang in achter het gevloek aan, in de richting wat hij al dacht, het kantoor van zijn vader in de westelijke vleugel, ver van die van hen.

"Wat ben je aan het doen?" Fedorico stond te kloten met het slot van de kamer. Zijn hoofd schoot omhoog.

"Bontà, Ferro, ik schrik me rot!"

"Slecht geweten?"

"Nee, maar als iets op slot zit, betekent dat, dat ik er niet in mag."

"Ciao, we doen wel meer dingen die niet mogen." Hij knikte met zijn hoofd naar de bos sleutels die zijn fratellino vast had. "Geen sleutel die past?"

"*Nessuno*, geen één."

"Opzij."

"Ferro, niet doen, man." Maar hij luisterde niet, schoof zijn fratellino aan de kant en trapte de deur open onder luid gekraak en rondvliegende houtsplinters.

"Laten we wel maken." Fedorico zuchtte.

"We hadden ook de scharnieren eruit kunnen halen."

"Had gekund, maar was niet zo bevredigend geweest."

"Grappig."

"Goed, waar beginnen we?"

"Met een glas wijn." Fedorico wees naar de muurtafel waar een glas en de fles witte wijn op stond.

"Waar haal je die vandaan?"

"Koelkast." Ferruccio kneep zijn ogen dicht.

"Vandaar dat er niets te drinken in stond en die sap heb jij ook bijna leeg teruggezet." Fedorico schokschouderde.

"Om het goed te maken, pak ik wel even een glas."

"Is je geraden." Hij nam een slok van zijn water, die wonder boven wonder nog vol zat na de trap tegen de deur en liep langs de gehavende deur het kantoor binnen. Het leek meer een klassieke bibliotheek met de kasten vol met boeken en verschillende kunstwerken tegen de muren. Er zou vast wel een kluis achter één daarvan zitten. Zo cliché.

Fedorico kwam weer binnen met twee volgeschonken glazen. Hij overhandigde er één aan zijn fratello en samen gingen ze in één van de drie oor fauteuils zitten die de kamer rijk was en voor de open haard stonden.

Ze waren even stil en genoten van hun wijn, terwijl ze hun ogen steeds door het kantoor lieten dwalen.